

Tuyên Ngôn Thơ

T rái đất có hàng tỉ tỉ năm, người xưa vẫn nhớ bước Giai Nhân, người sau vẫn ngó theo Người Đẹp! Đời có Thơ hoài, em thấy không?

Đời có Thơ hoài, trời có mây
Đất thì sông, núi, cỏ và cây...
Những con chim sẽ mơ thành ó
Chỉ tội...bài thơ: Nhớ Chứa Đầy!

Tôi ngó ra đường: dây điện thẳng, sao lòng oằn xuống, lá vàng rơi? Xe đi gió cuốn hai lè lá...là chuyện thời gian? Thôi, thế thôi!

Đâu phải mùa Thu buồn thật buồn!
Em à buồn tự thuở Ly Hương...
Giai Nhân đồng nghĩa Tình Sông Núi
Sông núi nào không sáng tối sương?

Thơ có nhiều khi không gọt giũa, chỉ cần một chút nắng băng khuâng. Như em, vừa mới thương rồi nhớ...Một thoáng mà xa tỉ tỉ năm!

Lý Bạch uống say nằm ngủ thiếp
Đường Minh Hoàng mặt vẫn không cau
Thái Bình Thập Điều, ai làm tiếp?
Chẳng có ai! Thành mãi ước ao...

Thơ là Ao Ước, làm không kịp..khi bóng Giai Nhân xóa biển trời, chim sẽ vẫn mơ tung cánh ó, về đâu? Một bước cũng xa xôi!

Hiểu ra, Thơ có từ Thiên Cổ
...mà đến ngàn sau còn lờ làng!
Tôi lật từng đêm trang Cổ Tích
...đi tìm - lại gặp bóng Giai Nhân!

Nên...

thơ tôi đó, là chung thủy! Em thấy gì không? Nghĩ thế nào? Ngày trước vô duyên mình chẳng gặp thì đành mong vậy Một Ngày Sau!

Trần Vấn Lệ